

saa stærkt — jeg kunde næsten sige inderlig — om dog at høre Noget fra denne Side, at det er af ren Medfølelse med ham, at jeg har fundet mig foranlediget til at tage Ordet. Jeg tilstaa, at jeg baade denne Gang og ved tidligere Leiligheder er bleven overrasket over den særlige Trang, som det ærede Medlem saa jevnlig følger til netop at henvende sig, om ikke til mig personlig, saa til os ved Vinduerne, som man kalder os, og den særlige Interesse, det har for ham at faae at vide, hvad de Herrer her mene. Dette kunde synes at staa i et Slags Modstrid til den Opfattelse, man ellers er tilbøielig til hos ham og hans Side at have af de Mænd og den Side, de tilhøre, idet man jo ellers jevnlig har benyttet Leiligheden til at søge at godtgjøre, at disse Mænd nu slet ingen Betydning have. Det er ikke underligt, om disse Mænd i deres Betsedenhed kunde komme til den Erkjendelse, at overfor saa store Magter, som de her møde dagligdags, vilde det være sømmeligst fra deres Side at holde sig saa meget som muligt tilbage; men jeg vil dog sige, at, medens denne Grund forekommer mig ganske naturlig, vilde dette dog ingenlunde være, fordi de paa nogen Maade ere bange for at være deres Meninger bekendte. Jeg tror, at det maa siges om de fleste af dem, at de have haft temmelig rundelig Leilighed til at gjøre dem selv og deres Meninger bekendte ogsaa over for Repræsentationen, saa at man vel vanskeligt kan tro, at det skulde være Grunden til, at de ikke tage Ordet, at de ikke ville være deres Meninger bekendte. Det er imidlertid en noget farlig Vej, som det ærede Medlem har fulgt, naar han, som jeg antager, i sin Trævlhed for at komme efter disse Mænds Mening, har stræbt efter at foretage en stærkere Undersøgelse i Bladliteraturen, end jeg tror egentlig er ønskelig. Det ærede Medlem er vel jevnlig kommen frem med, at han har læst i dette eller hint Blad Noget, som han strax var saa god at henføre til de Mænd, jeg her nærmest taler om. Dette forekommer mig at være urigtigt og ubegrundet. Han vilde vistnok selv finde det Samme, dersom disse Mænd vilde — hvad jeg forresten indrømmer ikke vilde være en behagelig Opgave — fordybe sig saa stærkt i de Blade, der nærmest repræsentere ham, og derefter komme frem her med Ytringer deraf og sige, at saaledes maatte altsaa hans Mening være. Jeg tror ikke, at det gaar an at drage den Slags Meringer frem. For det Første er det klart, at vedkommende Blade — og dette gjælder maasse nok saa meget om de Blade, han her nærmest sigter til, som om adskillige andre — kunde have deres egen Mening om Sagerne, som altsaa ikke vedkommer nogen Udenforstaaende, og dernæst gjælder det ogsaa, at, naar man anfører nogle Brudstykker, faar man sjelden nogen klar Forfilling om, hvad der er sagt. Men, som sagt, dette synes mig at være overskødigt fra det ærede

Medlems Side for at komme efter, hvad saaledes ganske i Almindelighed og i det Store disse Mænds Anskuelser vel maatte være, og navnlig i den Retning, han antydede her, om den store Strid, den store Kamp mellem en saadan stærk ensidig Bjøven-sig-gjældende fra Folkethingets Side overfor Regeringen og den hele øvrige Lovgivningsmagt. Der synes det mig virkelig ikke, at han kan være i Tvivl hverken om min Mening eller om deres, der ere mig nærmest. Jeg har saa rigelig haft Leilighed til at udtale mig, endog at udtale mig bestemt herom, og jeg vil fastholde, at jeg i den Henseende har sluttet mig til det ærede Medlems Opfattelse, som den af ham blev udtalt første Gang, da han havde Ordet i denne Sal. Den Gang udtalte han sig klart og bestemt om Følgerne af en saadan skarp Fremgangsmaade fra Folkethingets Side, og jeg sluttede mig ganske dertil. Jeg er vedbleven at holde mig til denne Opfattelse, som han rigtignok er gaaet fra, og jeg har i den Henseende været mere beskæftiget end han selv; den Anskuelse, han da fremhævede, slutter jeg mig ganske til. Dette er min Opfattelse i denne Henseende, og det betyder noget ganske Andet og mere, end naar det ærede Medlem for at faae frem, hvad min Mening kunde være, siger, at den skulde være tilkjendegivet ved Forhandlingen igaar, da jeg udtalte, at det er et Lokammersystem, vi efter vor Grundlov her have, og at saaledes var Forholdet opfattet af mig og de Andre, der vare med ved den første Vedtagelse af Grundloven. Det var jo ingenlunde for at give min Troesbekjendelse med Hensyn til den nuværende Stilling, at jeg anførte dette. Det ærede Medlem vil kunne huffe, at det kun var overfor en Ytring af den ærede Ordfører i denne Sag, som sagde, at det kun var en aldeles formel Sidestilling, man havde givet Landstinget, at jeg udtalte mig om Sagen, altsaa ingenlunde for at give en Forklaring af min politiske Stilling, hvortil jeg ingen Opfordring havde. Den ligger tilstrækkeligt klart for tidligere. Som sagt, navnlig i det Punkt, som maa være det interessanteste her, er det, som i sin Tid blev udtalt af det ærede Medlem, og som, om han ikke længere holder derpaa, dog vist vil være i hans Grindring, det, som jeg endnu anser for fundt, sandt og rigtigt og vil vedblive at anse derfor. Men med Hensyn til dette Lokammersystem vil jeg, naar det ærede Medlem er kommen ind derpaa, følge ham lidt videre og da bemærke, at det var et underligt Spring at gjøre deraf, naar han udtalte, at dette maatte forstaaes saaledes, at man ikke maatte tage et Ministerium alene af dem, der have Plads i det ene Thing. Dette har jeg ikke sagt, at man nogenstunde har lagt ind deri; jeg veed ikke, at det ligger i Lokammersystemet, det har jeg aldrig hørt, det er noget fuldstændig Ny. Jeg har troet, at Lokammersystemet kunde have Mænd af det ene Thing alene, Mænd af begge Thing og